

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми разширен състав)

11 юни 2009 година*

По дело T-300/02

Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), установено в Генуа (Италия), за което се явяват адв. L. Radicati di Brozolo и адв. M. Merola, avocats,

жалбоподател,

подкрепяно от

ASM Brescia SpA, установено в Brescia (Италия), за което се явяват адв. G. Caia, адв. V. Salvadori, адв. N. Pisani и адв. F. Capelli, avocats,

встъпила страна,

* Език на производството: италиански.

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н V. Di Bucci,
в качеството на представител,

ответник,

с предмет искане за отмяна на членове 2 и 3 от Решение 2003/193/ЕО на Комисията от 5 юни 2002 година относно държавна помощ чрез освобождаване от данъци и заеми при преференциални условия, предоставена от Италия на предприятия за обществени услуги, чийто акционерен състав е с мажоритарно публично участие (ОВ L 77, 2003 г., стр. 21),

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ** (осми разширен състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н D. Šváby,
г-н S. Parasavvas, г-н N. Wahl (докладчик) и г-н A. Dittrich, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 април 2008 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 Жалбоподателят, Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), е капиталово дружество, от което 51,01 % са собственост на Община Генуа (Италия). Създадено през 1995 г. чрез преобразуване на контролираното от общината предприятие със същото наименование, то развива дейност както в енергийния сектор, по-специално като доставчик на услуги по снабдяване с газ, монтиране на отоплителни инсталации, доставяне на топлинна енергия чрез централи за комбинирано производство на енергия, така и във водния сектор, по-конкретно доколкото извършва услуги по водоснабдяване, събиране и пречистване на отпадните води. То осъществява дейностите си в община Генуа.

По националната правна уредба

- 2 Legge № 142 ordinamento delle autonomie locali (Закон № 142 относно организацията на местното самоуправление от 8 юни 1990 година, GURI, бр. 135 от 12 юни 1990 г., наричан по-нататък „Закон № 142/90“) въвежда в Италия реформа на законовите организационни средства, предоставени на общините за управлението на обществените услуги, по-конкретно в секторите на доставянето на вода, газ, електроенергия и на транспорта. Член 22 от посочения закон, в редакцията след изменението му, предвижда възможност за общините да създават дружества с различни правно-организационни форми, за да предоставят обществени услуги. Една от тях е учредяването на търговски дружества или на дружества с ограничена отговорност с акционерен състав с мажоритарно публично участие (наричани по-нататък „дружества по Закон № 142/90“).

- 3 В този контекст по силата на член 9bis от legge № 488 di conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 1°luglio 1986, № 318, recante provvedimenti urgenti per la finanza locale (Закон № 488 за преобразуване в закон с изменения на Декрет-закон № 318 от 1 юли 1986 г. за въвеждане на спешни мерки в полза на местните финанси от 9 август 1986 г., GURI, бр. 190 от 18 август 1986 г.), между 1994 г. и 1998 г. на дружествата по Закон № 142/90, доставчици на обществени услуги, са предоставени заеми от Cassa Depositi e Prestiti (наричана по-нататък „CDDPP“) при специален лихвен процент (наричани по-нататък „заеми от CDDPP“).
- 4 Освен това по силата на разпоредбите на член 3, параграфи 69 и 70 от legge № 549 (su) misure di razionalizzazione della finanza pubblica (Закон № 549 относно мерките за рационализиране на публичните финанси от 28 декември 1995 г., обикновена притурка към GURI, бр. 302 от 29 декември 1995 г., наричан по-нататък „Закон № 549/95“) във връзка с decreto-legge № 331 (su) armonizzazione delle disposizioni in materia di imposte sugli oli minerali, sull'alcole, sulle bevande alcoliche, sui tabacchi lavorati e in materia di IVA con quelle recate da direttive CEE e modificazioni conseguenti a detta armonizzazione, nonché disposizioni concernenti la disciplina dei centri autorizzati di assistenza fiscale, le procedure dei rimborsi di imposta, l'esclusione dall'ILOR dei redditi di impresa fino all'ammontare corrispondente al contributo diretto lavorativo, l'istituzione per il 1993 di un'imposta erariale straordinaria su taluni beni ed altre disposizioni tributarie (Декрет-закон № 331 относно хармонизиране на данъчните разпоредби в различни области от 30 август 1993 г., GURI, бр. 203 от 30 август 1993 г., наричан по-нататък „Декрет-закон № 331/93“) са въведени следните мерки в полза на дружествата по Закон № 142/90:
- освобождаването от всякакви данъци, с които се облагат прехвърлянията на активи, осъществени при преобразуването на специални предприятия и на контролирани от общината предприятия в дружества по Закон № 142/90 (наричано по-нататък „освобождаване от данъци върху прехвърлянията“),
 - пълно освобождаване от корпоративен данък, а именно от данък върху печалбата на юридическите лица и от местен данък върху доходите в продължение на три години и най-късно до данъчната 1999 година (наричано по-нататък „тригодишно освобождаване от корпоративен данък“).

Административно производство

- 5 След направено оплакване относно посочените мерки, с писма от 12 май, 16 юни и 21 ноември 1997 г. Комисията иска сведения по този въпрос от италианските власти.
- 6 С писмо от 17 декември 1997 г. италианските власти предоставят част от исканите сведения. Впрочем по искане на италианските власти на 19 януари 1998 г. е проведена среща.
- 7 С писмо от 17 май 1999 г. Комисията уведомява италианските власти за решението си да открие предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ С 220, стр. 14).
- 8 След като получава становищата на третите заинтересовани лица и на италианските власти, Комисията на няколко пъти иска допълнителни сведения от последните. Провеждат се също и срещи между, от една страна, Комисията, и от друга страна, италианските власти, както и встъпилите трети заинтересовани лица.
- 9 Някои дружества по Закон № 142/90 като жалбоподателя, както и АСЕА SpA и АЕМ SpA, които впрочем са подали жалба за отмяна на решението, предмет на настоящото дело (дело Т-297/02 и дело Т-301/02), изтъкват по-специално че въпросните три вида мерки не представляват държавна помощ.

- 10 По същество италианските власти и Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi), конфедерация, обединяваща именно дружества по Закон № 142/90 и специални общински предприятия в Италия, се присъединяват към това становище.
- 11 Обратно, Bundesverband der deutschen Industrie eV (BDI), германско сдружение на производствени предприятия и на доставчици на свързани с промишлеността услуги, счита, че въпросните мерки биха могли да предизвикат нарушения на конкуренцията не само в Италия, но и в Германия.
- 12 Също и Gas-it, италианско сдружение на частните оператори от сектора на доставянето на газ, заявява, че въпросните мерки, и особено тригодишното освобождаване от корпоративен данък, представляват държавна помощ.
- 13 На 5 юни 2002 г. Комисията приема решение 2003/193/ЕО относно държавна помощ чрез освобождаване от данъци и заеми при преференциални условия, предоставени от Италия на дружествата по Закон № 142/90 (ОВ L 77, 2003 г., стр. 21, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обжалваното решение

- 14 На първо място Комисията подчертава, че нейното изследване се отнася само до общите схеми за помощи, въведени със спорните мерки, а не до индивидуалните помощи, предоставени на различни предприятия, така че нейното изследване в обжалваното решение е общо и абстрактно. Във връзка с това тя заявява, че Италианската република „не е предоставила индивидуални данъчни облекчения и [не я] е уведомила [...] за нито един случай на индивидуална помощ, предавайки ѝ всички необходими за нейната преценка сведения“. Комисията посочва, че поради това тя смята, че е длъжна да пристъпи към общо и абстрактно изследване на спорните схеми както от гледна точка на тяхната квалификация, така и от гледна точка на тяхната съвместимост с общия пазар (съображения 42—45 от обжалваното решение).

- 15 Според Комисията заемите от CDDPP и тригодишното освобождаване от корпоративен данък са държавни помощи. Действително предоставянето с ресурси на държавата на такива предимства на дружествата по Закон № 142/90 има за резултат засилване на конкурентното им положение спрямо всички други предприятия, желаещи да предоставят същите услуги (съображения 48—75 от обжалваното решение). Спорните мерки са несъвместими с общия пазар, при положение че не отговарят нито на условията на член 87, параграфи 2 и 3 ЕО, нито на условията на член 86, параграф 2 ЕО и освен това нарушават член 43 ЕО (съображения 94—122 от обжалваното решение).
- 16 Напротив, според Комисията освобождаването от данъци върху прехвърлянията не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, като се има предвид, че тези данъци се дължат при учредяването на нова икономическа структура или при прехвърлянето на активи между различни икономически структури. По същество обаче контролираните от общината предприятия, от една страна, и дружествата по Закон № 142/90, от друга страна, са проява на една и съща икономическа структура. При това положение освобождаването от посочените данъци в тяхна полза е оправдано от естеството или организацията на системата (съображения 76—81 от обжалваното решение).
- 17 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„Член 1

Освобождаването от данъци върху прехвърлянията [...] не представлява помощ по смисъла на член 87, параграф 1 [ЕО].

Член 2

Тригодишното освобождаване от корпоративен данък [...] и произтичащите от заемите [на CDDPP...] предимства представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1, [ЕО].

Тези помощи не са съвместими с общия пазар.

Член 3

Италия следва да вземе всички необходими мерки, за да изиска от получателя възстановяването на описаната в член 2 помощ, която му е била предоставена неправомерно.

Възстановяването на помощта следва да стане незабавно в съответствие с националните процедури, доколкото те позволяват ефективното и незабавно изпълнение на [обжалваното] решение.

Подлежащата на възстановяване помощ включва лихвата, считано от датата, на която получателят е получил неправомерната помощ, до датата на нейното реално възстановяване. Тази лихва следва да се изчисли въз основа на референтния лихвен процент, приложим при изчисляване на еквивалентната субсидия на помощите с регионална насоченост.

[...]“

Производство и искания на страните

- 18 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 30 септември 2002 г., жалбоподателят сезира Първоинстанционния съд.
- 19 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 януари 2003 г., ASM Brescia SpA прави искане за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателя. С определение от 12 май 2003 г. председателят на пети разширен състав на Първоинстанционния съд (в предишния му състав) допуска това встъпване. Встъпилата страна представя писменото си становище и останалите страни представят становищата си по него в определения им срок.
- 20 С подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 6 януари 2003 г. отделна молба, на основание на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд Комисията прави възражение за недопустимост.
- 21 Жалбоподателят представя становището си по възражението за недопустимост на 14 март 2003 г.
- 22 На 8 август 2002 г. Италианската република също подава до Съда жалба за отмяна срещу обжалваното решение, заведена под номер С-290/02. Съдът установява, че тази жалба и жалбите по дела Т-292/02, Т-297/02, Т-300/02, Т-301/02 и Т-309/02 имат еднакъв предмет, а именно отмяната на обжалваното решение, и са свързани, тъй като правните основания, представени по всяко от тези дела, се

припокриват в голяма степен. С определение от 10 юни 2003 г. Съдът спира производството по дело С-290/02 в съответствие с член 54, трета алинея от своя статут до постановяването на решение от Първоинстанционния съд, което да сложи край на производството по дела Т-292/02, Т-297/02, Т-300/02, Т-301/02, Т-309/02 и Т-189/03.

- 23 С определение от 8 юни 2004 г. Съдът решава да препрати дело С-290/02 на Първоинстанционния съд, който е станал компетентен да се произнася по жалбите, подавани от държавите-членки срещу Комисията, в съответствие с разпоредбите на член 2 от Решение 2004/407/ЕО, Евратом на Съвета от 26 април 2004 година за изменение на членове 51 и 54 от Протокола относно Статута на Съда на Европейските общности (ОВ L 132, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 30). Така това дело е заведено в секретариата на Първоинстанционния съд под номер Т-222/04.
- 24 С определение от 5 август 2004 г. Първоинстанционният съд решава да присъедини направеното от Комисията възражение за недопустимост към производството по същество.
- 25 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (осми разширен състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, писмено задава на страните въпроси, на които те отговарят в определения им срок.
- 26 С определение на председателя на осми разширен състав на Първоинстанционния съд от 13 март 2008 г. дела Т-292/02, Т-297/02, Т-300/02, Т-301/02, Т-309/02, Т-189/03 и Т-222/04 са съединени за нуждите на устната фаза на производството в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.
- 27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 16 април 2008 г.

28 Жалбоподателят, подкрепен от встъпилата страна, моли Първоинстанционния съд:

- да приеме жалбата за допустима,

- да отмени членове 2 и 3 от обжалваното решение в частта относно тригодишното освобождаване от корпоративен данък,

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29 Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли жалбата като недопустима,

- при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като неоснователна,

- да осъди жалбоподателя и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

По допустимостта

Доводи на страните

- 30 Комисията оспорва процесуалната легитимация на жалбоподателя, доколкото той не бил лично засегнат от обжалваното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 31 Комисията изтъква по същество, че обжалваното решение трябва да се определи като акт с общо приложение, доколкото то се отнася до схема за помощи и следователно до неопределен и неопределяем брой предприятия, определени в зависимост от общ критерий като принадлежността към определена категория предприятия. Според нея общото приложение, а следователно и нормативният характер на даден акт, не се поставят под съмнение от възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност колко са или дори кои са правните субекти, по отношение на които той се прилага в даден момент, стига да е безспорно, че това прилагане се извършва на основание на обективно правно или фактическо положение, определено в акта във връзка с целта му.
- 32 Според Комисията, за да може частноправен субект да бъде засегнат лично от акт с общо приложение, този акт трябва да накърнява неговите конкретни права или институцията, издала акта, трябва да бъде длъжна да вземе предвид последиците от него за положението на този частноправен субект. Комисията обаче смята, че в случая това не е така. Действително обжалваното решение имало отражение върху положението на всички предприятия, които се ползвали от спорната мярка. Следователно нямало нарушаване на конкретни права на някои предприятия, които биха могли да се различават от всяко друго предприятие, ползващо се от спорната мярка. Освен това при приемането на обжалваното решение Комисията нито е била длъжна, нито е могла да вземе предвид последиците от решението си за положението на конкретно предприятие. Нито декларацията за несъвместимост, нито разпореждането за възстановяване, съдържащи се в обжалваното решение, се отнасяли до положението на индивидуални получатели.

- 33 Според Комисията нейният анализ се потвърждава от съществуващата съдебна практика в областта на държавните помощи, според която качеството на получател по схема за помощи, обявена за несъвместима с общия пазар, не било достатъчно за доказване на личното засягане по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 34 По-нови дела не променяли установената съдебна практика. Според Комисията разрешението, възприето в Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия (С-15/98 и С-105/99, Recueil, стр. I-8855, наричано по-нататък „Решение по дело Sardegna Lines“), не може да се прилага по отношение на всички жалби, подадени от получателите по схема за държавна помощ, обявена за неправомерна и несъвместима и чието възстановяване било разпоредено. Този извод се налагал особено когато, както в конкретния случай, спорната схема за помощи е била разгледана абстрактно. Впрочем в случая, по който било постановено Решение по дело Sardegna Lines, жалбоподателят всъщност се ползвал от индивидуална помощ, тъй като ставало въпрос за предимство, предоставено по силата на акт, приет въз основа на регионален закон, характеризиращ се с предоставянето на широки дискреционни правомощия. Освен това тази ситуация била подложена на внимателно изследване по време на официалната процедура по разследване.
- 35 Фактите в настоящия случай се различавали също от далите повод за Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия (С-298/00 P, Recueil, стр. I-4087, наричано по-нататък „Решение по дело Alzetta“), доколкото в случая Комисията не познавала нито точния брой, нито самоличността на получателите на спорните помощи, не разполагала с всички значими сведения и не знаела какъв е размерът на предоставената помощ във всеки от случаите. Освен това в настоящия случай тригодишното освобождаване от корпоративен данък се прилагало автоматично, докато помощите, предмет на разглеждане в Решението по дело Alzetta, били отпуснати чрез последващ акт.
- 36 Обратно на твърденията на жалбоподателя, от гледна точка на изследването на допустимостта било важно не познаването на идентичността на дадено предприятие, а фактът, че вниманието на Комисията е било насочено към особености на конкретния случай, годни да обосноват индивидуално изследване. В обжалваното решение обаче Комисията посочвала, че не са ѝ били предоставени никакви данни, доказващи, че по отношение на жалбоподателя спорната мярка не представлява помощ за или представлява съществуваща или съвместима с общия пазар помощ.

- 37 Във всеки случай нито фактът, че е участвал в официалната процедура, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, нито разпореждането за възстановяване, съдържащо се в обжалваното решение, са достатъчни според Комисията да индивидуализират жалбоподателя. Всъщност като се има предвид, че жалбите, подадени от евентуалните получатели по схема за помощи, за която е изпратено уведомление, не са допустими по смисъла на член 230 ЕО, би трябвало същото да се отнася и за подадените от получателите по схема за помощи, за която не е било изпратено уведомление.
- 38 Накрая, в настоящия случай обявяването за недопустима на жалбата, подадена от жалбоподателя, не нарушавало принципа на ефективна съдебна защита, тъй като предвидените в членове 241 ЕО и 234 ЕО способи за обжалване били достатъчни (Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677).
- 39 Жалбоподателят твърди, че е лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, тъй като е дружество по Закон № 142/90, т.е. предприятие, по отношение на което се прилага оспорваната схема за помощи, предмет на обжалваното решение и чието възстановяване е разпоредено.
- 40 Жалбоподателят оспорва факта, че обжалваното решение е акт с общо приложение. В това отношение жалбоподателят смята, че твърдението на Комисията, според което обжалваното решение се отнася до неопределен и неопределяем брой предприятия, е погрешно. Според него, напротив, всъщност става въпрос за затворена група, а именно тази на контролираните от общините предприятия, преобразувани в дружества по Закон № 142/90, които са започнали дейността си преди 31 декември 1999 г. Техният брой щял да бъде още по-ограничен, ако се вземело предвид, че по дефиниция предимството, произтичащо от тригодишното освобождаване от корпоративен данък, можело да се прилага само по отношение на предприятията, които през този период са реализирали печалба.
- 41 Жалбоподателят добавя, че дори да се допусне квалифицирането на обжалваното решение като акт с общо приложение, така или иначе той трябвало да се счита за лично засегнат от него. Комисията трябвало да вземе предвид особеното положение на жалбоподателя, като се има предвид, че спорната мярка е засегнала

по различен начин всяко от лицата, по отношение на които е била приложена, и че положението на всеки получател е било различно.

42 Освен това от съдебната практика, и по-конкретно от Решение по дело *Sardegna Lines*, ясно се установявало, че лично засегнати са действителните получатели на индивидуални помощи, отпуснати по силата на обща схема за помощи, обявена за несъвместима с общия пазар, чието възстановяване е било разпоредено от Комисията. В допълнение, жалбоподателят е бил известен на Комисията, още повече като се има предвид, че на няколко пъти той се споменава изрично в обжалваното решение.

43 Доводите на Комисията относно разграничението между помощите, за които е изпратено уведомление, и помощите, за които не е изпратено такова, не поставяли под съмнение този извод. Действително според съдебната практика значение имало само разграничението между изплатените и неизплатените помощи.

44 По същество встъпилата страна се присъединява към становището и доводите на жалбоподателя относно допустимостта на жалбата.

Съображения на Първоинстанционния съд

45 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО физическо или юридическо лице може да обжалва решение, адресирано до друго лице, само ако посоченото решение го засяга пряко и лично.

- 46 Що се отнася до изискваната от посочената по-горе разпоредба лична връзка, според постоянната съдебна практика физическо или юридическо лице, което не е адресат на дадено решение, може да твърди, че е лично засегнато от това решение, само ако то го засяга поради някои присъщи на него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин като адресат (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223 и Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Greenpeace Council и др./Комисия, C-321/95 P, Recueil, стр. I-1651, точки 7 и 28).
- 47 В този смисъл Съдът е постановил, че по принцип не е допустима жалба за отмяна, подадена от предприятие срещу решение на Комисията, с което се забранява схема за помощи в даден сектор, ако то е засегнато от решението само поради принадлежността си към въпросния сектор и качеството си на потенциален получател по тази схема за помощи. Действително по отношение на предприятието жалбоподател такова решение представлява обща мярка, която се прилага в обективно определени случаи и поражда правни последици спрямо категория лица, предвидени общо и абстрактно (вж. Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело Van der Kooy и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точка 15 и Решение по дело Alzetta, точка 37 и цитираната съдебна практика).
- 48 В точки 34 и 35 от Решение по дело Sardegna Lines Съдът обаче е постановил също, че щом като предприятието Sardegna Lines не е засегнато от решението, предмет на това дело, само като предприятие в сектора на корабоплаването в Сардиния, потенциален получател по схемата за помощи на сардинските собственици на кораби, но и като действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на тази схема и чието възстановяване е разпоредено от Комисията, то е лично засегнато от решението и жалбата му срещу него е допустима (вж. също в този смисъл Решение по дело Alzetta, точка 39).
- 49 При това положение е необходимо да се провери дали жалбоподателят има качеството на действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на схема за помощи в даден сектор, чието възстановяване е разпоредено от Комисията (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г. по дело Salvat père & fils и др./Комисия, T-136/05, Сборник, стр. II-4063, точка 70).

- 50 От отговорите на поставените от Първоинстанционния съд във връзка с това писмени въпроси, дадени от Италианската република и от жалбоподателя, обаче се установява, че през разглеждания период последният е имал само загуби. При това положение след като не се е ползвал от тригодишното освобождаване от корпоративен данък, жалбоподателят не е лично засегнат от обжалваното решение.
- 51 От всичко изложено по-горе следва, че настоящата жалба следва да се обяви за недопустима.

По съдебните разноски

- 52 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.
- 53 В приложение на член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник встъпилата страна понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата като недопустима.**
- 2) **Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA) понася своите съдебни разноски, както и тези на Комисията.**
- 3) **ASM Brescia SpA понася своите съдебни разноски.**

Martins Ribeiro

Šváby

Papasavvas

Wahl

Dittrich

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юни 2009 година.

Подписи